

jeg ham anmode om at anstille Undersøgelser i saa Henseende. Der er ingen Tvivl om, at alene Diæter og Befordringsgodtgjørelser vilde udgjøre et ikke ganske ringe Beløb, og det ville jo desuden være aldeles ubilligt, om der ikke ibetmindste blev tilstaaet Honorarer til nogle af de Vedkommende, der paa en Maade benyttes i privat Entreprise, idet man har anmodet dem om at foretage disse Undersøgelser. Der vil naturligviis ikke blive udgivet Noget, der ikke af Ministeriet ansees for vel motiveret, men da Sagen angaaer Millioner, troer jeg, det vilde være en høist urigtig Økonomi at undlade at tilvejebringe saa fuldstændige og nøiagtige Oplysninger, som det er muligt, angaaende de foreliggende Spørgsmaal, uden hvilke Regjeringen og Thinget vilde være nødsagede til til en vis Grad at handle iblinde. — Nr. 15, 16 og 17 angaae tilhøbe Aarhus Vandmølle. Den Fremstilling, som den ærede Ordfører har givet af Sagen, er efter min Mening aldeles korrekt og fuldstændig, men det vil ogsaa deraf sees, at der fra det Offentliges Side Intet er undladt for at faae den Erstatning, der kan være Tale om, saa ringe som mulig. Nu er det ligefrem en Selvfølge, at hvad end her bliver vedtaget, saa skal den Erstatning, som paa lovlige Maade er tilkjendt Vedkommende, udbetales ham efter det Resultat, som udkommer ved Synsforretningen. Den ene Sag blev forfulgt til Høiesteret, den anden kom kun til Overretten, da Kammeradvokaten erklærede, at der ikke var mindste Grund til at vente et gunstigere Udfald for det Offentlige ved Høiesteret, og den ærede Ordfører har ogsaa med Føie bemærket, at der ved Overretten var givet Regjeringen Medhold i væsentlige Punkter. At dette nu skulde have til Følge, at der aldeles ikke vil blive tilkjendt Vedkommende nogen Erstatning, kan jeg paa ingen Maade ansee for sandsynligt, og jeg skal villigt erklære, at jeg ogsaa vilde ansee et saadant Resultat for aldeles uretfærdigt. Der vil altsaa ganske vist af Synsmændene blive tilkjendt ham Erstatning, og der vil da opstaae Spørgsmaal — et Spørgsmaal, som Rigsdagen dog umuligt kan afgjøre — om man skal lade Sagen heroe derved, eller om man skal gaae til en Overtaxation. Det, der imid-

lertid bliver ham tilkjendt ved Taxationen, dersom Regjeringen afviserer derved eller i modsat Fald ved Overtaxationen, skal udbetales, og den eneste Betænkelse, som jeg derfor seer, at man her kan have, er, at man ikke ved et Volum vil præjudicere Spørgsmaalet. Naar Regjeringen her har opført en Sum af 25,000 Rb., har man naturligviis ikke villet udtale nogen Mening om, hvilket Beløb der virkelig vilde blive tilkjendt Vedkommende, men jeg har taget det eneste Tal, der forelaa, og som støttede sig til en foreløbig Taxation. Hvis man frygter for ved Opførelsen af en saadan Sum at drive Taxationen iveiret, eller hvis man haaber ved at nedsætte Beløbet at kunne trykke den ned, antager jeg rigtignok, at baade Frygten og Haabet ere ugrundede, thi Taxationsmændene ville fastsætte ved Taxationen, hvad de efter Samvittighed antage, at der tilkommer Vedkommende, og de ville ikke lade sig lede af dette Tal, der egentlig Intet kan præjudicere. Jeg har derfor ikke Noget imod, at Posten overeensstemmende med det første Vædringsforslag aldeles udgaaer, og jeg skal kun bemærke, at naar jeg allerede paa denne Tillægsbevillingslov har opført en kalkulatorisk Sum til dette Diemed, saa er det, fordi Rigsdagen sætter Pris paa saa hurtigt som mulig at komme til Rundskab om de Udgifter, der forestaae; Resultatet bliver dog naturligviis det samme; Summen bliver udbetalt og kommer til næste Aar som en Efterbevilling til næste Aar. Jeg skal altsaa ikke gjøre nogen Indvending imod, at Forslaget under Nr. 15 vedtages, naar man kun ikke dermed vil sige, at der ikke tilkommer Vedkommende nogen Erstatning. Det kan man ikke sige, og det vil ikke kunne faae Retsvirkning. — Jeg skal endnu kun omtale det Vædringsforslag, jeg har stillet under Nr. 18, og det Underændringsforslag, som af Udvalget dertil er stillet. Det har været mig hjært at see, at Udvalget, idetmindste deelviis, er gaaet ind paa mit Forslag, og jeg haaber, at Thinget vil gjøre ligesaa, thi det er efter min Mening en retfærdig Opfattelse, at det ikke bør falde Vedkommende til Last, naar man af særlige, her af politiske Grunde anordner en særlig kommissorisk Behandling af en Sag istedetfor at lade den afgjøre ved den ordinære Ret; jeg troer, at det er et retfærdigt Princip, og jeg haaber, at det maa gjøres